

POKROK

PUBLISHING CO.

vydává

POKROK ZÁPADU

a místní vydání

v Crete pro Saline okres, Neb., v Schuyler a Clarkson pro Colfax okres, Neb., ve Wilson, Kans., pro stát Kansas, v Cedar Rapids, Ia., pro stát Iowa, v St. Paul a Minneapolis, Minn., pro stát Minnesota a v Tyndall, S. D., pro stát South a North Dakotu.

Předplatné:

Pro Spojené Státy \$1.50. Pro Kanadu \$2.00. Do Evropy \$2.50 ročně.

Zásilky peněžní dějte se pomocí peněžních poukazek (Money Orders), expresních poukazek (Express Money Orders), bankovních poukazek (Bank Draft), anebo v registrovaném dopise. Oznamujte-li své přestěhování, udejte starou i novou adresu.

Dopisy z kráň členství ochotně uveřejníme. Musí být slušné, psané bez úmyslu někoho osobně pokřiviti a podněpány plným jménem, ať již má být v redakci utajeno, anebo s dopisem uveřejněno.



Nikdy není pozdě, by člověk nebyl a to vykonati, co si umínil.

Poetivý pracovník pracuje nejdříve sám na sobě a potom teprve na jiných.

Che-li strana jakéhokoli přesvědčení vytýkati chyby a nedostatky strany druhé, musí nejdříve odstraniti chyby a nedostatky vlastní.

Cena přátelství je veliká. Často se stává, že samo prokáže nám služby necennitelné, ale ještě častěji sami musíme si je draze koupiti.

Mudrovati o věcech, pro které jsme si neovojili ani základní vědění, je stejné, jako sbíratí píří na prudkém větru.

Svobodomyšlnost naše ráda vytýká diktátorství; ale běda tomu, kdo by s učením jejím projevil ne-souhlas. Nepěstujte proto sama diktátorství!

Cheeme býtí ku každé straně jen spravedliví, ale ku své vlastní — nejjprávnější, poněvadž na zdravém a lepším životě této přirozené nám musí záležeti nejvíce.

Kdyby Čech jakéhokoli přesvědčení byl v Americe jenom Čechem, pak by i jeho poměry byly utěšenější a pak by se snad i to dalo říci, že naše národní existence zdejší má silnější a trvalivější bási.

Dnešního dne opět budeme si připomínati dobu, kdy na staroměstském náměstí v Praze 21. června 1861 padl výkřek českých pánů pod rukou katovou. Bylo by na místě tragedii tu připamatovati si důkladně a jí samotnou přemýšleti o tom, k jakým koncům vždy a všude vedly nás náboženské rozmlisky a třenic.

Ten, kdo má málo, rád by dal hojně, a kdo má hojnost, chtěl by ještě více. Na základ ten postavili jsme zde lásku moderního krajanství, kterou se máme tak ideálně rádi a kterou si tak ideálně vzájemně pomáháme, že druzí lidé jiných národností mohli by si z nás opravdu bráti příklad, chtěli-li by ovšem dospěti ku stejné ideální cílům našeho společenského rozvratu.

Národní svátek prohlášení ne-odvislosti je již pomalu přede dveřmi. My Češi, poněvadž si po-trpíme na parádu — a o tu se "džula" hlavně opírá — potpří-me si i na důkladnou oslavu "džula-je". Z vlasteneckého nášlení, poněvadž jsme vedle dobrých Čechů i velmi dobrými Američany, kteří máme v malíku americkou historii a tou, ovšem, i význam, jaký pro nás má "džula", kupu-jeme si revolyery, flinty, kornouty a prachu a všelijaké jiné zbraně a nevinně vybušiny a oslavujeme svou neodvislost hlucnou střelbou a jinými jevy z ryku a lomozu zbě, silé války v době největšího míru. Za několik dní potom vzpomínáme si na oslavu tu buď nad čerstvým rokem, pod nímiž odpovídá "džula-jeví" vlastence, anebo v bolestech sami doma anebo v nemocnicích ve

spoustě obzavů, bychom se při tom těšili i pohledem na stejně zmrzačené děti. Tak tomu bylo, jest a bude nadále. Dnes jsou již sice oslavy ty rozumnější, ale proto přece vyžaduje si den 4. července dosud veliký počet obětí, ze kterého značné procento připadá i na nás a hlavně na naše děti. Skoro v každé osadě existuje výbor, jenž na dlouhou dobu přede dnem 4. července pracuje na všech stranách s uznání hodnou horlivostí a poctivostí pro rozumnou oslavu památky prohlášení neodvislosti. Škoda, že na tak mnohých místech úplně bez výsledku. Inu, my již si na ty rozumné oslavy nepotrpíme. Kam pak s přednáškou na nás a-nebo s akademii anebo pěkným koncertem! Za to však přímo dě-tinskou radost máme z prskajících a svištěcích rachejtli, z prskajících žabek, z bouchejících kanonů, z ohlušujících torped a z ra-chotu ran, vypalovaných často i z ostře nabítych pušek a revolverů. Nestřílíme a neboucháme jen sami, s radostí ty "bračky" kupujeme a dáváme i svým dětem, ze kterých způsobem takovým děláme vlastenecký dorost. Učíme jej pa-mátku prohlášení neodvislosti u-ctívati nejen důstojně, ale i dů-kladně. A proto, aby letošní osla-va byla slavností skutečnou, ne-zapomeňme v nejbližších dnech zaelati do Washingtonu, D. C., a sice na válečný odbor pokorně na-psanou supplicai, ve které žádáme za zapůjčení vojenských kano-nů a torped s hodně velikým po-čtem nábojů. Chtáme je z vlast-eneckého zápalu a nášlení pro náš vlastenecký dorost a jistě bu-de žádosti naší vyhověno. Jakmi-le pak veliké ty kanony a náboje dojdou, nezapomeňme je dáti dě-tem. Uděláme tím radost nejen jim, ale i sobě, a způsobem tím dů, kladně a nijak polovičně oslavíme drahou nám neodvislost a ještě dražší vlast. Nezapomeňme a dej-me jim je. A řekněme jim při tom: "Děti, jděte a bouchejte, ať se budou domy otráasati. Při kaž-dé ráně pak vzpomeňte si, že lo-mozem, hlukem a rykem ještě větším vykoupena byla svoboda a neodvislost drahé vlastní naší!" A děti přijdou a, aby udělaly radost nám a samy radost měly, začnou bouchati a střeliti a jako mouchy padati podle jení, zpívajících di-vokou píseň oslavy vlastní a neod-vislosti. Začnou plniti lázka na-sích domovů a soukromých a ve-řejných nemocnic a nad schladly-mi a stuhlými jejich těly začnou se zvedati čerstvě zasypané rovny na našich hřbitvech ku větším etí a slávě neodvislosti a naší vlasti, která nás — smutná — bude při tom proklínat....

ELIPÁS LEVI: ÚRYVKY Z KNIHY OCCULT-NÍCH VĚD.

Politika našeho státu, jakož i národní počíná se trochu vařiti. Naše velké politické strany počínají ve svém středu hledati muže, již by se obětovali věsti své strany ku vítězství příštího listopadu a při-pravovali se na kampaň příštího roku. Pozorujeme-li události ve Washingtonu v horní i dolní sně-movně, vidíme, že je tam čára zna-telná mezi dvěma velikými politi-ckými stranami. Všecky předlo-hy, podané v obou sněmovnách, mají více méně politický nátěr a obě strany snaží se vytlouci z těch předloh politický kapitál. Demokracie mají převážnou většinu v dolní sněmovně a jich celé jednání je směrodatné ku příští presi-dentské volbě. Na druhé straně republikánská většina v senátu či-ní totéž. Jak známo ze zpráv, se-nát přijal osnovu ohledně volby senátorů přímo lidem, která by by-la předložena státům k odhlasová-ní. Politika státu našeho počíná míti ruch válečný. Kandidáti tu a tam počínají nutiti své přátele a známé, by za ně orodovali zase mezi svými přáteli, čímž chtějí své jednotlivé prospekty sesíliti dříve, než svá jména dají zaněsti co kan-didáti okresních klerků. Pokud nám známo a jak ze zánosu jmen vysvítá, shledáváme, že je velice málo Čechů zanečeno a zvláště v okresech, kde je značný počet čes-kých voličů. Českou líknavost, jak obyčejně, vřáde vidíme. Klá-deme před naše čtenáře otázku: "Máme neustále býtí v podruží stran, aneb se máme situovati v politický celek, v němž by běželo o zájmy, jen českých navržené ať už kterékoli strany?" Z toho, jak hráme dnes v politických zá-

ležitostech, zajisté pozná každý bedlivý pozorovatel politického rozvoje, že jsme politiky nevy-spělí. Dobrá třetina nás Čechů ne-voří a vůbec sobě nevnímá svých občanských povinností a zkrátka nesnaží se nabýti vědomosti o na-šem politickém a národohospodár-ském zřízení v této zemi. Jim po-stačí, když soused volí a poněkud si všimá události politických. Když klademe takovému člověku otáz-ku, proč se nesúčastní voleb a proč nekonal svou občanskou povinnost, dá nám vždy starou ošpanou od-pověď: "Nu, vždyť oni to heze mně spraví taky." O českém ná-rodu je známo, že je milovnickem svobody, avšak jeho část a to zna-čí je velice nedbalá občanských povinností a následků toho je, že se co národ neuplatňuje, ale kulháme v posledních řadách za ji-nými národy méně všeobecně vzé-lanými. Máme před primárkami a jak sledáváme, jeví se malý zájem o ně mezi našimi krajany v tomto státě. Ze zpráv doských to-též pak jeví se i v jiných státech. Je nám divné, že není možno zvubditi mezi našimi krajany zá-jem pro konání občanských po-vinností. Dle našeho úsudku bylo by zajisté vítaným, kdyby naši do-pisovatelé se nezepsali o politi-ckých situacích svého okolí a snad tím způsobem by se zvubdili větší zájem mezi našimi krajany pro politiku a národohospodářství. Co se týče politiky našeho města a zá-jmu, jaký naši krajané jeví, do-znáváme, že je velice chabý. Jak jsme ve zprávách tohoto listu již několikráte poznamenali, zákon přijatý minulou legislaturou, povolu-jující městu našemu komisi zří-zení městských záležitostí, vejde v platnost po odhlasování. Posud jsme neslyšeli žádné z krajanů vy-jádřiti se pro tento způsob řízení města, nebo pro starý způsob pře-žilý. Každá změna řízení města měla by býti důkladně prostudo-vána jednotlivými občany, tak aby při volbě věděli, co činí bez dota-zování se politikářů ze femesla. My milerádi propůjčíme list svůj každému občanu, který by věně chtěl projevit svůj náhled o poli-tice jak ve státu tak i ve městě našem. Z projevu podobných mno-hý občan by přišel na myšlenku, jakým způsobem rozeznati pravé od nepravého. Co se týče nás sa-mých, občas hodláme podávati vlastní dobrozdání v tomto směru. Bylo by záhodno, by v příští poli-tické kampaň naši krajané se vše-možně o to zasadili, by všude če-ské státní neb okresní navrženec podporovali bez rozdílu jejich poli-tického přesvědčení v ohledu poli-tiky národní.

ELIPÁS LEVI: ÚRYVKY Z KNIHY OCCULT-NÍCH VĚD.

Pravda, která jest jediná a vše-obecná jako bytí, pravda, která náleží stejné vědě jako víře, prav-da, matka rozumu a spravedlnosti, pravda, žijící v silách přírodních, ony tajuplné atomy, obnovující nebasa a zemi, když chaos zavlád-ne na čas ve stvoření a v jeho dvech a když duch boží samoten vznáší se nad vodami. Pravda ta-to jest povznesena nad všechny ná-hledy a nad všechny strany. Ona jest jako slunce a slepec jest ten, kdo jí nevidí.

Pravda, toť život a život proje-vuje se pohybem. Pohybem, a to úmyslným a skutečným; krátce činností vyvíjí se též život, nabý-vaje nových forem. A tento sebe-vývoj života a plazení nových fo-rm nazýváme tvořením. Onu roz-umnou sílu, působící pohyb vesmí-ru, nazýváme slovem v smyslu transcendentním a absolutním. Pravé slovo je zárodkem skutku. Výron rozumu a vůle nemůže zů-stati nepločným, nemá-li býti zne-užitá anebo zneuctěna jeho pávdou, ni hodnota.

Slovo je nejpositivnějším prin-cípem na světě, poněvadž se stále projevuje skutky a jest v podsta-tě filosofii činnosti a události. Světlo pravdy jest též světlem života. Moe jeví se svými výsledky... Zodpovědnost, znamená teprve te-hdy něco, když nemáme úspěchu. Kdo nemá úspěchu, nemá nikdy pravdy, ať je to v literatuře, mo-rále a nebo v politice. Jakékoliv zlo jest neslaženou krásou, nezdařeným dobrem.

Prvá příčina a konečný účel vše-obecného pohybu, ať v ideách, ať ve formách, shrnují se posléze v několika značkách algebraických ve tvaru rovnice.

Působení absolutního rozumu na naše schopnosti poznávací buď v nás sehpnost vyšší, schopnost tvo-řiti principy a odvozovati důsledky, kterážto schopnost jest velkým předmětem filosofie.

Působení absolutního rozumu na naše schopnosti etické buď v nás vyšší schopnosti citu mravního a citu náboženského, kterýž je zase velkým předmětem náboženství.

Věda a náboženství jsou dva směry zdánlivě protivné, jímž jest takřka nemožno učiniti kroku, a-niž by jeden nestrahoval druhého zpět. Obratne je a říďte do stře-dobodu, jímž jest Absolutno, se-ktají se a, podpírajíce se vzájemně, způsobí stabilitu, rovnající se mó-hutnosti jejich opačných úsilí, spo-lu znásohených.

Náboženství jest rozumné. Toť třeba říci filosofii, a na základě vzájemnosti a souvislosti tvůrčích zákonů dogmatu a vědy lze to přesně dokázati.

Rozum je svatý. Toť třeba říci církvi a dokážeme jí to tím, že ku skvělým úspěchům jejího učení o-lásece k bližnímu připojíme vše-chny vymoženosti a všechny slavné skutky pokroku.

Ze shody dvou protivných sil, dostředivé a odstředivé, vyplývá rovnováha země. A tak jest též zřejmou shoda rozumu s vědou, vědy s náboženstvím, svobody s autoritou.

Bůh stvořil lidstvo, ale v lidstvu každý jednotlivec jest povolán stvořiti sebe sama jako bytost mravnou a tudíž nesmrteľnou.

Každá moc, která nevdává počet ze sebe samé a která utlačuje svobodu, aniž by jí poskytovala záru-ky, jest toliko močí slepou a po-míjející.

Pravdivá a trvalá autorita spo-čívá na svobodě, dávajíc jí řád a uzdu.

Každá víra, která neozaruje a nepovznáší rozum, každé dogma, které popírá inteligenci a nezví-slost svobodné vůle, tvoří poveru.

Pravé náboženství se projevuje inteligencí a ospravedlňuje se roz-umem, zcela jej podrobujíc nezby-tné poslušnosti.

Nelze provozovati hmotné tyra-nie nad lidmi, jichž duše jsou svobodné. Leč také zevnější svoboda lidí a davů, duševně ujařmených předsudky a nepravostmi, jest jen rozmožením a zmohonosbením tyranie. Panuje-li většina neroz-umných, pak menšina moudrých otročí.

Idea svobody a idea autority jsou nerozlučně spojeny, opírajíce se jediné o sebe.

Věřiti znamená přistoupiti na to, co ještě nevíme, o čem nás však rozum již předem ujišťuje, že to někdy zvíme, nebo alespoň uzná-me. Jsou zpozdilými ti filosofové, kteří říkají, že neuvěří v to, čeho neznají. Ubožáci! Potřebovali byste věřiti, kdybyste znali? Mo-hu však věřiti na zdářbůh a bez rozumu? Nikoliv. Slepá a odváž-livá víra jest poverou a bláznov-stvím. Jest třeba věřiti přičinám, jichž existenci připustiti nás nutí rozum na základě jich účinků, po-znaných a oceněných vědou.

Věda jest absolutní a úplné dr-žení pravdy.

Muž jest zasnívatel, jenž láme, oře, seje.

Žena jest tvůrkyňe, jež spoju-je, zalévá a sklízí.

Muž vede válku, žena vyjednává mír.

Muž ničí, aby tvořil, žena budu-je, aby zachovala.

Muž jest vzpourou, žena smíre-ním.

Muž jest otcem Kainovým, žena matkou Abela.

Moudrost jest smíření a sjed-nocení dvou principů; Abelova mírnost, Káinův ráznost Kaina, muž, poslouchající sladkého hlasu žen-ny, prostopádnost, přeměněná legi-timním sňatkem, revoluční síla energie, mírná a kroecná slast-ní pořádku a míru, pýcha, podro-bená lásce, věda, uznávající vnu-čutí víry. Tehdy se stává lidská vůle moudrou, ješto jest skrom-nou a podrobuje se neomylnosti všeobecného rozumu, poudněného láskou a míloserdností. Aby mo-hla býti projevem pravdy, musí býti připuštěna možnost pochyb-nosti. Stín jest pozadím, dávajíc

oím vyniknouti světu, a možnost omylu jest nutnou, aby byla na tomto světě osvědčena pravda. Ve-smír jest udržován v rovnováze dvěma silami: přitažlivou a odpu-divou. Jejich vědecká skutečnost jest dokázána zjevy polaritý a všeobecným zákonem sympathie a antipathie. Duch a forma přita-hují se a odpuzují navzájem jako idea a znamení, jako pravda a smyšlenka. Též v říši morálky jsou dvě síly, jedna pokoušející, druhá odolávající nebo podléha-jící.

Mé děti je šestnáct let. Vy-choval jsem ji, jak nejlépe jsem mohl; avšak nemohu zabránit, aby nebyla kamarádkami zvána a aby ona zas nemusela zváti. A tak při-cházejí mi do domu nastrojena děvčata, jímž na obličejí vidím, že jim to není u mně dosti dobré. Jak cení můj přibytěk, tak cení také mne a pak jdou ku mé děci, již vyprávějí, jak jim papínek onehdy objednal nádherně trumeau, že obdržely k Ježíšku pšefí stůl z růžového dřeva, vykládaný perletí, a k narozeninám klobouk přímo z Paříže.

Moje deera vrhne na mne pohled, z něhož čtu vřelky.

Nechápe mne, řeknu-li: "... mé dítě, já to nemohu... někteří ot-cové mají více příjmů..."

Neboť jakmile to řeknu, protá-hne obličej skoro smutně...

"Evženie, není-liž pravda, tako-vý bohatý otec byl by ti miloj-ším?"

"Ó, tatínku, to přece neříkám."

"Neříkáš, ale já to cítím, že s tě-mito všemi děvčaty, jež přivádějí do domu a která se chlubí svými dary, vloudil se k nám nespokojený duch. Dříve nevěděla's ničeho o takových věcech a byla's spo-kojenější než nyní, kdy já se do krajnosti namáhám, abys nezštá-vala za těmito přítelkyněmi pozdu."

Žil jsem se svým dítětem v míru, leč od toho času, co mi navedla do domu své spoluzáčky a známé, tuhlými jizbami první stín. Po-uznám, že s dorůstáním přidruže se více jiných než mně, že má jiné důvěrníky nežli mne.

Jak je přívětivou ke kadeřníko-vi!

"Milý pane Becker, co myslíte přee, jaký účes by mi nejlépe slu-šel?"

"Milý pane Becker, jen mi ty kadeře pěkně napalte."

"Milý pane Becker, zde... vi-díte, zde... ty červené skvrny — nezapomeňte je zapudrovat."

A tak je s modistkou a švadle-nou, ba, i k ševci se lichotí... jen hezoučků tvar, hezky vysoké kramlíčky.

Nikdy před tím neviděl jsem u ní stop marnivosti, až od té doby, co chodí s těmi vyparáděnými ža-bkami, nemůže se odtrhnout od zrcadla. Vidím, jak dělá úklony před vlastním obrazem, jak se bla-hoslunně pozdravuje, jak otáčí hlavou, jak dělá posunky, jak spí-čatí ústa, aby teď vznešeně se u-smívala a pak zase vážně a slavnostně se tvářila.

Rozdítil bych to zrcadlo, a všecky ty lidi, kteří jí pomáhají se stvořiti a fintit, bych vyňal, ne-boť od nich zvíděla, že je hezká. Oni jí upozornili na její pěknou postavu, na její ňadra, na její čer-né oči, na něžné ruce a nohy. A odtud by ona nejraději pokrýla každou z těchto částí okrasou, aby k nim svedla ještě větší pozornost.

"Evženie, dříve jsi chodívala tak často k Vernerovým deerám, proč už více ne!"

"To ti chce říci, tatínku, já ne-mohu starého Verneru vystat."

"Děve, vždyť je to nejlepší člověk!"

"Může být, ale mně stále ještě týká a to se již nehodí."

"Vypráví mi o různých věcech, které se dříve hodily, ale teď, kdy mi uplynulo šestnáct let, již se ne-hodí."

"Předně požadují, abych byla nasyřována slečnou. Za druhé, aby se přede mnou smeklo. Kdo tak neudělá, je v mých očích hrubá-čím, jehož si nevnímám. Za třetí..."

"Evženie, přestaň, vím již do-sti."

"Chci ti jenom říci, co jsou

rovaně za ní a co jsem viděl! Šla po jedné straně hlavní třídy naho-ru a po druhé straně dolů... váž-ně... důstojně — vtělená přín-eczna.

"Sapriotské děvče, co to znamo-ná?"

"To nazýváme my děvčata naši parádou. Důstojník má svoji pa-rádu, my máme také svoji pará-du..."

"Tak — tak — Evženie, mé-la bys se zdržovati více doma. — Domácnost zůstane vždy a věčně povoláním ženy..."

Dělá jakoby neslyšela.

"Evženie, měla bys se více zají-mati o kuchyni..."

Odpovídá, že to prý již není v modě.

Vskutku jemní lidé. Jsou to ti v Schreiberově konfekčním závodě. Sotvaže otevru dvě krámu, již tu přiskočí dva mladí lidé... Ten velký s krásným knírem přinese ži-dli... prosím, rače se posadit, slečno... jak se rače, slečno? Co poručíte, slečno... Já ti říkám, tati, tam tuze ráda chodím..."

Vypozoroval jsem, že každého dne volila říditou hodinu, kdy, jak pravívá, musela navštívit nemoc-nou přítelkyni. Šel jsem nepozo-rují-li dokonce o zasívání a spravování, tu pohrává jí pohrd-livý úsměv kolem rtů, posadí se ke klavíru a hraje veselé kousky.

"Evženie, to přee žádnému mu-ži nepostačí. Muž žádá více."

"Ó, tati, nehněvej se, ale tys je-ště z předtíhoho století."

"Učila jsi se něco takového od maminky?"

"Maminka je také už staromod-ní."

"Při svých sedmatřiceti lé-tech?"

"Pro nás, mladé dívky, ano —"

"Nu, tvoje upřímnost mne těší, Evženie. Ona je to jediné, co jsi ze svého dětství ještě sobě zachovala. Ale přál bych si, aby byla nikdy nespátřila školy a ústavu..."

Ředitel škol namítou, že ve školách se děvčata tím šibalstvím neučí...

K tomu odpovídám, že zde vše-cko napomáhalo. Děvčata mezi se-bou... Ty milé nebe! — A co vše-cko z různých rodin smesou!

Moje Evženie zpívá a hraje, mluví francouzsky a anglicky; ona maluje, deklamuje, vykládá, do-konce i básní. Ale v mých nej-nutnějších a nejobyčejnějších po-třebách nemohu jí k ničemu potře-bovat.

A tentýž soud vynese nad ní příští manžel její. Dojista, on vezme její věno. Vezme si jí a jed-notvostí zlatými, kdyby byla největší husou. Kdo by též řekl, že si jí neval z lásky?

Avšak já pravím, že on ji okla-me, a já to musím dopustit, neboť společnost přerostla otcovské au-toritě mojí pře hlavu.

Ona mi odvádí dřív z domu; o-na je zahrnuje pozváním, zhyčká-vá je lichocením, ačkoliv otcov-ským okem poznávám, že to ne-jsou ty vlastnosti, jež jsem mu vložil do srdce, nýbrž že je to ona pikanterie, již dalo mládí, blaho-byt a toalety, k čemuž je třeba v první řadě jen peněz a zase pe-něz.

Lidé jsou u vytržení nad její garderobou, nad jejími šperky. — Mluví se o jejím věnu a s tím vším dohrmady shledávají ji rozkoš-nou.

Ona mi stokrát říká, že celý svět k ní mluví řečí neosládlí. A doma prý to nedělá nikdo. Raději by jí prý byla z domu. — Myslím, že jsem dítě své ztra-til.

Tebou jsem je ztratil, ty falešná, lichoměrná společnost. Na stará kolena bude o mne pe-čovat ošetřovatelka. Však deera moje přijde, až zavru oči. Pak přebrabe skříně a bedny a zlato si přivlastní, jakoby tomu muselo tak být.

Musí tomu tak být! Umíraje, zvednu ještě pěti proti té společnosti...

Dr. F. A. Sedláček
OMAHA, NEB.
ČRADOVNA: 1370 No. 13th Street
proti Hotelu Prague
Tel. Red 4612
RESIDENCE: 1431 No. 11th Street
Tel. Douglas 4296.
Specialty: Dr. Allinson's Remedy.
V ČRADOVNE od 1 do 4 hod. odpol.
V neděli od 9 do 11 hod. dopol.